

POJASNITE NAM RESNICO O MARIJI

Ker mislimo, da je koristno tudi za naše kraje in razmere, prinašamo iz »Oznanila« članek, ki je bil tam natisnjen pod zgornjim naslovom.

»Prišel sem v večjo družbo. Neki mož, ki je imel v nji glavno besedo, je grdo govoril o verskih resnicah in se je spravil tudi nad Mater božjo. Po njegovem je Marija navadna žena kakor vsaka druga. Izrazil se je o nji tako poniževalno, da me je kar pogrelo. »Tega pa ne dovolim, da bi nam blatili našo vero! Spoštujte naše prepričanje!«

Pa glejte, komaj nekaj dni je minulo, ko sem zvedel, da so na druženju kraju spet prav tako govorili o Mariji. Kaj to pomeni?

Veri v odlike in poslanstvo Matere božje naj bi se odrekli? To se ne more zgoditi. Pojasnite nam resnice, ki jih verujemo o Mariji!«

Tako pismo, ki smo ga pred kratkim prejeli.

Prošnji tudi ustrežem.

Kaj vemo o Mariji? To, kar nam pové sv. pismo, ki je zgodovinski vir, obenem pa navdihnjena božja beseda. In kaj pravi sv. pismo o materinstvu Marijinem? Sv. Luka nam poroča, kako se je nadangel Gabriel prikazal Mariji in ji rekel: »Glej, spočela boš in rodiš sina, ki mu daj ime Jezus. Ta bo velik in sin Najvišjega.« Na Marijino vprašanje, kako se bo to zgodilo, angel odgovori: »Sveti Duh bo prišel nad te in moč Najvišjega te bo obsedel; in zato bo tudi Sveto, ki bo rojeno, Sin božji.« Zakaj pri Bogu ni nič nemogočega.

Marija je postala mati Božjega Sina čudežno — po moči Sv. Duha. Zato se razlikuje od vseh drugih žensk in mater. Bila je in ostala je Devica. Njen zaročenec sv. Jožef je bil in je ostal deviški. Bil je poglavar in varuh sv. Družine, ni pa bil oče Jezusov, ampak le njegov rednik.

To je naša vera glede Marijinega materinstva. Zavreči to resnico pomeni postati krivoverec ali odpadnik. Tež resnici se ne more nič dati, nič odvzeti. Sveta Cerkev jo uči že blizu dva tisoč let.

Bog je bil tako dober, da je to in vse druge resnice svete vere s čudeži potrdil. Jezus sam se je skliceval nanje. Večkrat je ponavljal: »Dela, ki jih izvršujem, pričujejo o meni, da me je Oče poslal.« Judje so hoteli Jezusa kamnati zato, ker je rekel: »Sin božji sem.« Jezus se je spet skliceval na čudeže: »Če ne vršim del svojega Očeta, mi nikar ne verujte; če pa jih vršim, tudi če meni ne verujete, verujte delom.«

Čudeži, ki jih je Jezus delal, imajo po božji zamisli nalogo, da neizpodbitno potrdijo resničnost njegovih naukov, seveda tudi resničnosti vsega, kar je v evangeliju zapisana o Mariji, njegovi materi.

Bog je v svoji dobroti šel še dalje. Storil je v okrepitev naše vere tudi v novejših časih mnogo čudežev, ki so javni, splošno znani in dostopni strogo znanstvenemu zdravniškemu raziskovanju. To so čudeži, ki se na Marijino priprošnjo

MISIJSKI DAN ZA BOLNIKE

Na binkoštni praznik obhajajo po vsem katoliškem svetu bolniki svoj misijski dan. Kako? Prejmejo sv. obhajilo in ga darujejo s trpljenjem tega dne za širjenje kraljestva božjega v misijskih deželah.

Tudi naši bolniki naj darujejo sv. obhajilo in trpljenje tega dne za misijone.

godijo na pr. v Lardu in Fatimi. Kdor res pošteno misli in iskreno išče resnico, ne more meniti nič tebi nič zavreči teh dogodkov. Tu gre za zunanja, otipljiva zgodovinska dejstva, ki se ne dajo ovréti, ker so vsa znanstveno natančno preiskana in dokazana. Pa jih tudi nihče ni ovréel, čeprav je od začetka hrških dogodkov preteklo že 89 let, od začetka fatimskih pa 30 let.

Vsak čudež je pa seveda potrditev vseh resnic svete vere, ne samo kakšne posamezne resnice. Verske resnice so namreč tako med sabo povezane v trdno zgradbo, da niti ene izmed njih ne moremo zanikati ali si jo samovoljno razlagati, ne da bi se podrla vsa zgradba. Takega nereda v božjem kraljestvu ni in ga ne more biti. Bog nas ne vodi v zmotno.

Dobremu in dobro poučenemu kristjanu se vera v zvišeno resnico o materinstvu Marijinem ne zamaje, čeprav ga iznenadi tu pa tam kak surov izpad proti Materi božji. Prepričani moramo biti, da brez pobožnosti do Marije Device ni krščanstva.

Med številnimi ruskimi begunci je tudi škof Pavel Meletjev, prej pravoslavni škof, sedaj katoliški, ki je na stara leta našel pot k skupni čredi Kristusovi, v katoliško Cerkev.

Bil je vzgojen v pravoslavnem semenišču. Potem je postal vzoren menih in dolga leta je hodil skrito, a junaško pot redovniške svetosti. Potrebe časa so ga odtrgale od meniške samote in ga postavile na polje požrtvovalne misijonske gorečnosti. V najtežjih časih rdeče revolucije je misijonaril v severnih pokrajinah Rusije, dokler ga ni komunistična oblast ujela, zaprla in obsodila.

Dvanajst let trpljenja v komunističnem peklu! Srce se je očistilo, oči so se okrepile, in ko ni bilo več na nebu ne lune ne zvezd, se je mož (tedaj že škof) duhovno odpravil za soncem. Kakor Modri z Vzhoda je ponižno, a pogumno šel za božjim znamenjem in našel cilj: živega Kristusa v sv. Cerkvi.

Pot k polni resnici

Kaj ga je privedlo v katoliško Cerkev?

Bržkone najprej čisto srce in dosledno mišljenje.

Sv. evangelij govori jasno, da je Kristusova Cerkev ena, da je edina v sebi. Tega v pravoslavju ni.

Mučeniški škof Iz pravoslavja v katoliško Cerkev

Cerkev je tudi meminjiva, nepremagljiva. Pravoslavje (uradno) je v uri življenjske preizkušnje odpovedalo: izkazalo se je brez moči in brez volje v boju proti zlu.

Sv. evangelij pa tako jasno govori: »Bodite vsi eno.« »Ti si Peter, skala... Na to skalo bom sezidal svojo Cerkev in peklena vrata je ne bodo premagala.«

Težko je zapuščati očetovski dom, posebno jeseni! Kdor pozna težave, ki so združene s spremembo mišljenja, bo nekoliko razumel, kaj pomeni za ruskega pravoslavnega škofa prehod v rimsko katoliško Cerkev. Škof Pavel je odločno napravil ta korak. In sedaj je srečen v pravem, resničnem očetovskem domu. A kje je našel moč? V osebnih svetosti, prekaljeni v dolgem trpljenju! Tak vtis dobijo vsi, ki ga poznajo bolj globoko. — Mož ljubi čar vzhodnega bogoslužja, dostojanstvenost vzhodnega obreda. A v vsej tej globoki ljubezni se razodeva srce — ponižno, otroško preprosto, jasno in odločno.

Ljubi svojo domovino. Ljubi pra-

voslavje in veruje v njegovo vstajenje. A nad vse iskreno ljubi Kristusa in njegovo zavezo. Zato je našel pot k polnemu življenju v njem, v božji osebi, v skrivnostnem Kristusu, v Cerkvi.

Obnovljena in poglobljena ljubezen do svojega naroda — v zgled vsem bodočim rodovom — ga žene sedaj nazaj k trpečim bratom v izgnanstvu. Naj Mati božja blagoslovi njegovo apostolsko delovanje.

Njegovo trpljenje

Škof Meletjev pripoveduje:

Meseca februarja 1921 so me agenti G. P. U. našli doma. Moral sem z njimi. V ječi so me najprej okradli in mi razmrevarili in raztrgali obleko.

Protepali so me brez vzroka. Hudo je, ko ti pljujejo v obraz, te suvajo s pestmi, brejačo, objejo neusmiljeno po glavi in po vseh kosteh z velikimi železnimi ključi. Pa doživel sem težje preizkušnje.

Po naravi ne morem trpeti miši in podguz in se jih grozno bojim. Znano je tudi, da so skupine podgan zelo nevarne. Vojak, ki je stal na straži in je po neizkušenosti ustrelil v čredo podgan, ki so se šle ponoči napajati iz skladišča k reki, je umrl ... jeden na mestu. Vse to sem dobro vedel.

Ko ponovno nisem hotel podpisati izjave, da je vera opij za narod, da sem varal ljudstvo itd., so mi zagrozili: »Te bomo pa prisilili!«

Zaprli so me v »odinočko«, malo kvadratno celico, kjer ni bilo niti toliko prostora, da bi se raztegnil. Malo pozneje so se vrata spet na pol odprla. V ječo je vstopil stražnik; nosil je železne kletke. Kaj bo? Postavil je kletke na tla in jih začel odpirati. Draga za drugo so iz njih bežale podgane. Bile so zelo lačne. Postavile so se v vrsto druga ob drugi pri steni in — gledale name. Stražnik je molče zaklenil ječo.

Človek marsikaj prenese, če ne zgubi ravnovesja. Vendar pa s časom telo omahne... Tako je bilo z menoj v tem nepopisnem strahu. Čakal sem le, kdaj se bo prva podgana premaknila in me bodo potem napadle tudi vse ostale. Stal sem dolgo tako nepremično. Potem je telo začelo omahovati. Molil sem vdano k Bogu, da bi mi dal moči za tako strašno smrt. Potem sem počasi neopazno počepal in napel sedel. Prekrižal sem se in čakal napada.

Drugi dan je stražnik spet prišel. Bil sem še živ. Spravil je spet podgane v kletke in jih odnesel. Sam sem pa zapel himno čudežni pomoči božji.

Pozneje so me podvrgli drugi preizkušnji: oblili so me vsega z vodo, da sem bil moker do kože. Potem so me odgnali v ledenico (sobo, v kateri je bil do neke višine led; bila je brez oken in brez vsake opreme) in me zaprli. Čez 24 ur so se vrata spet odprla. Stražnik je pogledal če sem še živ, in mi podal košček kruha. — Tako me je obiskoval vsak dan, dva tedna. Potem so me izpustili. A nihče me ni več spoznal.

Sv. birma v Gorici

Prezvizišni knezonadškof bo delil zakrament sv. birme:
Na binkošti: v nadškofijski kapeli sv. Križa ob 8. uri;
v stolnici: ob 8.45 za birmance italijanskega jezika,
ob 9.15 za birmance slovenskega jezika.
V cerkvi sv. Ignacija: ob 12. uri.
Na binkoštni ponedeljek: v nadškofijski kapeli: ob 9. uri za italijanske birmance, ob 9.30 za slovenske birmance.

OKNO V SVET

KOMUNIZEM V ZDA. Glavni ravnatelj zveznega poizvedovalnega urada ZDA J. E. Hoover je podal nekaj zanimivih izjav glede komunizma v ZDA. Povedal je, da ameriškega komunizma ne gre podcenjevati, saj je števil komunistov v ZDA danes večje, kot je bilo v Rusiji v začetku revolucije: v ZDA prične 1 komunist na 184 oseb, v Rusiji ob času revolucije je prišel eden na 2777 oseb. Vendar pa je Hoover pristavil:

»Ne verjamem, da bi se danes nahajali pred komunistično revolucijo, da si so se komunisti vrinili v vsa področja narodovega udejstvovanja: v kino, v radio, v časopise, v delavske organizacije. Kljub temu je komunizem zelo resno vprašanje, saj uspeh prodiranja razdiralne organizacije in sploh vsakega revolucionarnega gibanja ne zavisi od števila oseb, ki se temu posvečajo, temveč od njihovega navdušenja, od predanosti in spretnosti njihovih voditeljev.«

MAC ARTHUR IN HIRO HITO. Japonski cesar Hiro Hito je obiskal ameriškega vrhovnega poveljnika na Japonskem gen. Mac Arthura in mu povedal, da je japonski narod v glavnem zadovoljen z novo ustavo. Mac Arthur je cesarja čestital, ker je japonsko ljudstvo pri zadnjih volitvah pokazalo, da se hoče izogniti desničarskim in levičarskim skrajnostim in voditi zmerno politiko.

ZGUBE GRŠKIH PARTIZANOV. Grški general Maniatakis je izjavil, da so imeli grški guerilci od 1. aprila do 5. maja sledeče izgube: 1.023 mrtvih in 1.168 jetnikov, med katerimi je 191 ranjenih. Vladne sile so imele v tem razdobju 39 mrtvih in 191 ranjenih. Guerilci, je pristavil general, se podajajo v naraščajočem številu, ker »vedo, da je igra končana«. Vsi oni, ki se podajajo, izjavljajo, da so dobivali pomoč od balkanskih sosedov.

VMEŠAVANJE V GRŠKE ZADREVE. Ameriška delegacija pri poizvedovalnem odboru o položaju na Balkanu je zaključila svoje poročilo, ki ugotavlja: Jugoslavija, Bolgarija in Albanija so odgovorne pri incidentih na grški meji. Dokazano je tudi, da so iste oboroževale, o-

premljale in vežbale grške partizane. Britanska delegacija se v polni meri pridružuje ameriškemu gledanju. Francija se še ni izrazila. SZ in Poljska bosta sestavili posebno poročilo, ki bo zvrčalo vso krivdo na Grčijo.

PRAZNIK DEVICE ORLEANSKE. God sv. Ivane Arške, device Orleanske, je v Franciji narodni praznik. Letos so se vršile posebne slovesnosti v mestu Orleans, katerih se je udeležil sam predsednik republike Vincent Auriol. Predsednik je imel govor, v katerem je poudaril pomen device Orleanske, ki je znala l. 1429, v boju proti tujcem združiti vse zdrave sile francoskega naroda. »Ivana Arška«, je zaključil, »je simbol francoske narodne enotnosti, njen zgled je zgled narodne discipline, ki je najtežja in najvišja, ki zanika vse politične strasti, vse razredne, skupinske in strankarske koristi.«

KAM GRE AMERISKO ŽITO? Mc Dermott, vodja tiskovnega urada ameriškega zunanjega ministrstva, je izjavil, da so prispele v Washington vesti, po katerih izvaja SZ na svoje sosedbe, ki so pod njeno zasedbo, pritisk z namenom, da bi iz njih iztlačila čim več pošiljk žita. Tako je Romunija na tem, da izroči sovjetskim zasedbenim četam čez 400 vagonov bele moke, ki jo je prejela od ameriškega rdečega križa kot pomoč v sedanjem pomanjkanju. Mc Dermott je povedal, da bodo ZDA prisiljene ukiniti svoje dobave žita Romuniji, ako bodo zgornje vesti potrjene.

Skoro svetopisemsko bi se glasilo, ako bi kdo Amerikancem povedal: O vi počasni za verovanje vsega tistega, kar vedo že vrabci v vseh deželah pod komunistično oblastjo!

BERNARD SHAW IN ANGLEŠKA IZGOVARJAVA. Znani angleški pisatelj B. Shaw se je zelo zavzel za misel, da bi se angleški pravopis in izgovarjava poveštavili. V tem smislu je poslal poseben »manifest« spodnji in lordski zbornici s prošnjo, naj s tem zelo počitijo: »ne smemo zgubiti niti pet minut več«. Shaw ugotavlja, da bi z novo reformo angleškega pravopisa zelo olajšali delo v šoli in pridobili veliko

časa (približno dva meseca na leto). Shaw je tudi mnenja, da ima tako zvan »pidžin« (mešanica angleščine, malajščine itd., ki se uporablja na daljnem vzhodu) zelo veliko bodočnost.

ITALIJANSKA KRIZA ODPRTA. V Italiji se je začela vladna kriza 13. t. m., ko je De Gasperi naznanil ital. skupščini, da je podal ostavko svoje vlade. Glavni razlog ostavke je baje nesporazum med tremi velikimi strankami (zlasti med krščanskimi dem. in socialisti), ki so bile osnova dosedanje vlade.

IZ ZDA. Predstavnika zbornica je odobrila v celoti Trumanov načrt za pomoč Grčiji in Turčiji. Senatski odbor za zunanje zadeve je enoglasno odobril ratifikacijo mirovnih pogodb z Italijo, Romunijo, Bolgarijo in Ogrsko.

VATIKANSKI UČENJAKI V ZDA. V ZDA so prispeli trije vatikanski učenjaki zvezdoslovci, ki si bodo ogledali najznamenitejše ameriške zvezdarne in nabavili nekaj instrumentov za papeško zvezdarno. Kakor je znano, se nahaja v papeškem gradu Castelgandolfo znamenita zvezdarna, ki jo vodijo najboljši jezuitski učenjaki.

FRANCOSKA KRIZA ZAKLJUČENA. Kriza francoske vlade se je končala tako, da so bili izločeni komunistični ministri in nadomeščeni s socialisti in s krščanskimi demokrati. V novi vladi je sedaj: 12 socialistov, 6 ljud. republ. gib., 5 radikalov in 2 neodvisna.

Ker le nisem hotel podpisati predložene izjave, so me podvrgli še drugim kaznim. Zaprli so me v sobo, kjer je živelo okoli 14 mladih zločincev — »špana« po rusko. Takoj so me preiskali. Ker niso našli ničesar, so me pretepli. Eden se me je vendar usmili; postavil se je zame in poslej so me pustili pri miru.

Čez nekaj dni spet novo trpljenje.

V sobo je prišel stražnik. Držal je v roki kozarec z noko tekočino. Pri-

blizal se je miadim zločincem in jim pričel obirati uši ter jih staviti v kozarec. Ko je bil kozarec poln gomazne tekočine, mi ga je ponudil. Odkločno sem odklonil. Stražnik migne zločincem. V trenutku me imajo v rokah. A narava čuti tak odpor, da mi ne morejo odpreti ust. Vržejo me tedaj na tla in mi odpro usta. Pa grlo se je stisnilo in zaprlo samo od sebe... Tedaj mi podložijo pod vrat blazino in me tolčejo po mišicah... Grlo se odpre in tekočina

najde pot... Ne vem, zakaj nisem umrl od tako strašnih doživetij. Le Bog ve.

Vse to in še mnogo drugega je častitljivi spoznavalec vere doživel že v prvem letu rdečega raja, do sodbe.

Daj Bog, da bi nepopisno trpljenje tega in mnogih drugih trpinov kmalu dopolnilo čas milosti in usmiljenja božjega.

Nobene laži se ne sramujejo

Ze dolgo nismo brali tako debele in otipljive laži proti katoliški Cerkvi, kot jo je prinesel Primorski dnevnik dne 9. maja pod mastnim naslovom »Škof Duarte Costa ostro napada delovanje Vatikana proti demokraciji.«

To senzacionalno novico je tržaški list povzel iz kovačnice laži, t. j. iz agencije Tass iz Moskve.

Katoliški škof »poglavar katoliške cerkve v Braziliji,« kakor ga označuje dopisnik, naj bi hudo obrekoval svojega najvišjega predstojnika papeža, in ga obdolževal, da je pripravljaval drugo svetovno vojno in da Vatikan ovira kulturni napredek narodov na svetu. Kaj takega bi mogel trditi le največji nevednež ali

zlobnež. Tak škof bi bil mogoč le v norišnici.

Morda bodo v Rusiji verjeli tem bedastočam, ker so zaplankani proti celemu svetu iz strahu pred resnico; morda jim bodo verjeli naši odpadniki od krščanstva v Jugoslaviji in pri nas, a poštena javnost bo smatrala to kot izliv komunističnega gneva proti Cerkvi.

Novica tržaškega lista res ni nič drugega. In to tudi z lahkoto dokažemo. Primas Brazilije je že dolgo let v Rio di Janeiro nadškof kardinal Sebastijan Leme da Silveria Cintra, ne pa namišljeni časnikar škof Carlos Duarte Costa, ki ga sploh ni najti v seznamu katoliških škofov, ki leži pred nami.

Laž ima kratke noge, pravi slovenski pregovor.

«MI NISMO PROTI VERI»

Dne 12. maja t. l. se je v nekem trgu na Vipavskem vršila običajna prva prošnja procesija, kakršne so med našim ljudstvom že več stoletij v navadi. Politični komisar tam nastanjene vojaške edinice je v vojaški službeni obleki stal ob robu ceste in delal svoje opazke mimoidočim vernikom. Nehrulil je otroke, ki so šli prvi v procesiji; ko so pa prišli moški za njimi, jih je vprašal dovolj glasno in zaničljivo: Koliko vam pa pop za to plača?

Vemo, da so vsi taki komisarji partijski, ki bi morali poznati vsaj ustavo, če vere ne poznajo. Člen 25. ustava F. L. R. J. pravi: »Verske družbe so svobodne v svojih verskih zadevah in v izvrševanju verskih obredov.«

Naj nam gospod vipavski komisar pojasni, kako se to njegovo neotesano in žaljivo zadržanje pri verskem obredu našega ljudstva strinja z ustavo.

Morda nam poreča funkcionar, da mi poznamo črke ustave, dočim on pozna duha ustave, ki zanteva, da je on svoboden, verske obrede motiti, ako mu tako prija. Mi mu odgovarjamo, da imamo do ustave večje spoštovanje kot on, ako je ne smatramo za slepilo ljudstva.

Vernik,

a ne duhovnik, ki je bil priča temu dogodku »svobode vere in verskih obredov.«

partije — pa četudi je politični komisar vojaške edinice — že Jugoslavija?

Iz Ljubljane smo prejeli zanesljivo poročilo, da so tam glavne mestne procesije vstajenja letos odpadle.

Na Veliki četrtek, petek in soboto je bil šolski pouk. Tudi to dokazuje, kako tam vero spoštujejo.

DOMAČE NOVICE

ŠMARNICE

Slovinci imamo v Gorici slovenske šmarnice zjutraj pri Sv. Ignaciju in v stolnici. Radi zgodnje legalne ure se zlasti mladina teh šmarnic težko udeležuje. Tembolj so pa obiskane večerne šmarnice pri Sv. Ivanu, na Kostanjevici in v Alojzijevešči.

Pri Sv. Ivanu nimajo vsi udeleženci dovolj prostora v majhni cerkvi.

Vsi verniki si želijo, da bi bile šmarnice za Slovence zvečer v kaki večji mestni cerkvi.

Pred cerkvijo sv. Ivana je pa še dosti prostora za tiste, ki bi radi šli aktualne govore o vzgojni metodi Matere božje v Fatimi.

OPATJE SELO

Velik zločin se je zgodil v naši vasi. Preteklo soboto je neki moški zvečer ob 10. uri napadel gostilničarja Antona Ronerja, ko je zapiral gostilno. Sprožil je nanj rafal iz brzostrelke in ga na mestu umoril.

je pospešil korake. Ko se je približal hišam, sta prišli po poljski poti z leve dve osebi. Ferjan je pozdravil že od daleč s tresočim glasom: »Dober večer!«

»Jezus, Marija! Kaj si ti, Ferjan?« je zakričala ena izmed oseb.

Ferjan je spoznal v obeh Dolinarjevo gospodinjico in njenega sina Janca.

»Ali že veš, Ferjan?« je zaklicala gospodinja; »ali nisi prejel pisma? Ze v soboto so ti pisali.«

»Nobene vrstice nisem prejel! Kaj pa je?«

»O moj Bog,« je zavzdihnila gospodinja, »vedno to je nestrpno pričakovala in sedaj prihajaš prepzno!«

»Kaj se je pa zgodilo? Kdo je pa umrl?«

»I, pač Marijana, Bregarjeva mati.«

»Bregarjeva mati!« je zastokal Ferjan. »dobra, ljuba Bregarjeva mati!«

Usedel se je na kamen ob poti, si

Zena je tačas ravno spravljala otroke spat. Pritekla je, ko je slišala strele, možu na pomoč. Toda tudi nanjo je zločinec streljal in jo težko ranil, da se je zvrnila poleg moža v veliko krvi. Gostilna, kjer se je izvršil napad, je precej na samotni na križpotju, kjer zavije cesta v Mačjo reber, po domače »Na Čukišču«. Po oddanih strelah je neznanec pobral nekaj denarja in zbežal. Ranjena žena si je toliko pomagala, da je najprej otroka pomirila, ki sta se prestrašena skrila pod blazino, potem pa šla k sosedom iskat pomoči. Prepejli so jo v goriško bolnico, moža pa v mrtvaško kapelo.

Sprva se ni vedelo, kdo je napadalec. Sedaj pa se zdi, da je dognano, da je zločinec dobro znani Marjan Mozetič, doma iz Mirna, stanujoč pa v Vrtojbi. Malo prej se je namreč izvršil roparski napad na zidarskega mojstra Rusjana iz Bilj na cesti med Štanjelom in Rihemberkom, kateremu so odnesli 900 tisoč lir. Policija je izsledila roparje in dva njih aretirala: Stanislava Madona iz Vrtojbe in Ivana Mariniča iz Višnjevika. Njihov poglavar Marijan Mozetič jim je utekel. In ta se zdi, da je potem sam izvršil napad na Čukišču. Oba aretirana Madon in Marinič sta bila člana roparske tolpe, ki je izvršila zadnje čase že veliko zločinov v goriški okolici, n. pr. na Oslavju, v Dornoviku in drugod. Še hušje je imela v načrtu, kot sta oba aretirane izpovedala v zaporu. Sedaj so Madona in Marinič prepeljali v Trst, da prideta čimprej pred porotno sodišče.

Poglavar Mozetič Marijan je 18-leten fant. Tudi oba aretirana zločince sta še mlada. O Mozetiču trde, da se je zatekel v cono B in da so ga tamkajšnje oblasti aretirale v Ajdovščini. Pravijo, da ga imajo tudi jugoslovanske oblasti slabo zapisanega in da jim je že zbežal iz zaporov. Torej tukaj gre za skupino mladih zločincev, skrajno pokvarjenih fantov in delomrznežev. Kdo je kriv, ta se je mladina tako pokvarila? Tisti, ki je mladini dal v roke orožje, jo napolnil s sovraštvom in ji obljubljal življenje brez dela kakor v raj. Ker ji sedaj tega ne morejo dati, se mladina še naprej ukvarja s poslom, ki se mu je že privadila: z zločini in ropi.

BORJANA

Svetovišarski romarji protestirajo proti Primorskemu dnevniku z dne 9. V. t. l., ki je očital g. župniku Ošnjaku, da spravlja ljudi v Benčičjo. V resnici je šlo za romanje na Sv. Višarje, ki smo ga sami organizirali, ko je bil g. župnik še odsoten. Ko se je vrnil, smo ga povabili, naj gre z nami, kar je tudi storil. — Tudi ni res, da smo šli brez izkaznice čez blok. Take dopise pošilja »P. D.« neka oseba, ki se podpisuje H. R., a romarji dobro poznamo njo in njene sorodnike in vemo, kaj so bili večeraj in kaj so danes. Ljudje, ki bi morali najbolj molčati, se najbolj šepirajo.

Borjanski romarji

BREGINJSKI KOT

LOGJE. »Prim. dnevnik« piše, da smo lani slovesno obhajali shod. Ni res. Zaradi javnega plesa je odpadel.

BREGINJ. Prosimo »Prim. dnevnik,« naj čimprej pove, v kateri hiši je bil v l. 1946. javni ples na shod sv. Miklavža.

Naša mlekarica je dobila drug odbor, ki je zvišal cene mleku od 24.— na 40.— lir, za delavce pa, ki niso člani, celo na 50.— L. Živela OFarska enakost!

SEDLO. Shoda letos ni bilo, ker je bil javni ples. To je čisto po cerkvenih določbah in naš g. župnik ne sme drugače, kot škofa ubogati, pa raj o njem še tako lepo poročajo »Prim. dnevniku« naše pobožne komunistke, ki napadajo papeža, škofa in župnika, pa so vsak dan pri sv. obhajilu. Kam smo prišli! G. župniku pa niti zaslužnega plačila ne privoščijo.

Izpitni na slov. srednjih šolah v Gorici

Prijave za zrelostne izpite na slov. klasičnem liceju v Gorici in za usposobljenostne izpite na slov. višjem učiteljskem v Gorici se sprejemajo v tajništvu (ulica Croce, 3) do 31. maja 1947. Do tega časa se morajo prijaviti tudi vsi tisti kandidati, ki mislijo, da bi iz kakršnega koli opravičenega razloga mogli delati izpite v jesenskem izpitnem roku.

Prijavam za izpite je treba priložiti naslednje listine: rojstni list, potrdilo o cepljenih kozah, potrebna šolska izpričevala in potrdilo o plačilih izpitnih taksah; privatisti morajo priložiti še izjavo o predelanem učnem programu in izjavo o pomoči pri zasebnem pouku; kandidatje za učiteljske usposobljenostne izpite pa še uradno zdravniško spričevalo in potrdilo o opravljenih didaktičnih vajah.

Tudi za vse ostale izpite naj se kandidatje prijavijo do 31. maja 1947.

Natančnejša pojasnila se dobe na šolski oglasni deski ali v tajništvu šole.

Vzemi svoj križ... delaj pokoro!

V Aachenski škofiji v Nemčiji, ki je po veliki večini katoliška, se letos vrši velika spokorna in zadostilna procesija samih mož. Ti hočejo javno priznati, da je nemški narod storil v pretekli vojni hude grehe in krivice nad drugimi narodi in da hoče zato prednjačiti tudi v javni pokori.

Ti spokorni romarji so začeli svoje procesije v župniji Krefeld. V nji nosijo okoli 2 toni (2000 kg) težek križ in s tem težkim bremenom bodo obiskali 113 cerkv v škofiji. Nosijo tudi s seboj kajigo, v katero župniki s podpisom in župnim pečatom potrdijo, da je spokorna procesija prišla v njih župne cerkve. Prijavilo se je k tej javni pokori 200 tisoč mož, ki bodo, menjaje se, od fare do fare spremljali in prenašali križ. Dne 28. septembra bo procesija dospela do svoje zadnje postaje — stolnice v Aachenu, kjer bo odložila težki križ v spomin, da ni druge rešitve za meščansko in podeželsko ljudstvo kot le v Kristusovem križu.

To je moško! Za spoznane in priznane grehe delajmo pokoro! Kdaj bomo Slovenci prišli do podobnega junaštva? Menda je malo ljudi med nami, ki nimajo ničesar obžalovati iz let pretekle vojne in revolucije. Koliko nedolžne krvi je bilo prelite! — Tudi otroke smo videli padati iz golega maščevanja nad družinskim

gospodarjem — in ta kri vptje v nebo. Pa še na tisoče drugih krivic je bilo storjenih. Brez priznanja, brez kasanja in pokore ni odpuščenja. Ako je naše ljudstvo posnemalo Nemce v krutosti, ne kaže drugega kot da jih posnema tudi v spokornosti. Tedaj se bo vrnil mir med nas.

«TEDE»

Tako se imenuje novi list za življenje po veri, ki je izšel v Trstu 8. maja 1947. Ima štiri strani polovičnega formata našega lista in stane L. 10.

Novi list pozdravljamo z veseljem, ker upamo, da bodo brali vsa ta list vsi tisti tržaški in goriški verniki, ki želijo biti dobri kristjani, pa jim naš list iz katerega koli razloga ne ugaja. Če bi sedaj še ta list odklanjati, bi morali nad njihovo krščansko dobro voljo obupati.

Ker nas zanima in nas mora zanimati versko življenje vseh slovenskih Primorcev, pričakujemo, da se bo »Teden« tudi v cono B zelo razširil in da bo njegova naklada narasla vsaj na 10.000 izvodov. Funkcionarji v tej cono, ki so njihovih lastnih izjavah niso proti veri kot tak, bodo pač radi sprejeli ta list, ki bo oznanjal samo pobožno življenje po evangeliju. — Če bi pa kljub temu prepovedali tudi temu listu vstop v svoje področje, bi s tem nedvoumno pokazali, da so sovražniki verske misli sploh in da so napram veri še bolj nestrpni kot vlada v Ljubljani, ki dovoljuje »Oznanilo«. Temu listu bo mogoče v cono B še bolj razširiti krog naročnikov kot »Oznanilo« v Ljubljani, ker v Trstu še ni tako velikega pomanjkanja papirja kot v Ljubljani.

»Teden« je začel že v prvi številki objavljati lepo Weiserjevo povest »Luč z gor«, ki jo je prevedel Jagodič. Koristna bo gotovo tudi razprava »Sodobne zmot«. V prvi številki zavrača napačne zaključke, ki jih brezverci izvajajo iz nauka o razvoju.

Novemu listu želimo dolgo življenje in obilo božjega blagoslova.

Mestne straže

hranijo ena dežni plašč.

LISTNICA UPRAVE

Cena papirja se je zopet dvignila za 70%. Zato smo prisiljeni dvigniti ceno vsake številke našega lista na L. 10. — Če bodo naši prijatelji z obilnejšimi darovi podprli naš list, ga bomo mogli od časa do časa izdati na štirih straneh za L. 15.

DAROVI

N. N. iz Rihemberka in N. N. iz Gorice za dobro branje 500+500; preplačila iz Kobarida 100; dokler nam ne zavežejo jezika tisti, ki so trdili, da niso proti veri, 150; N. N. 500; N. N. 1000; ob fatinski tridesetletnici 200; s Krasa za rešitev zaslužljenih 250; s Krasa za razsvetljenje Sv. Duha 250; žena od nekoč za dober namen 100; Sempeter preplačila L. 200.

Bog povrni!

Odgovorni urednik

Dr. BONAVENTURA MAHNIČ

Tisk. G. Iucchi - Gorica

Tiskano z dovoljenjem A. I. S.

Hlapec Ferjan

Strah Ferjana ni bilo, toda bridka žalost se je polastila njegovega srca. Čez nekaj časa je potegnil rožni venec iz žepa in začel moliti za onega, ki se mu je javil. Brž ko se je zasvital zor, je vstal, se oblekel in hitel v cerkev, kjer je bil pri več svetih mašah. Ob devetih je šel na vlak, s katerim se je odpeljal proti domu. Bila je duhomorna voznja, ki je trajala več ur do zadnje postaje. Od tam je moral iti še tri ure peš do doma.

Bilo je ob osmih zvečer in že temna noč, ko je stopal Ferjan truden in razburjen od bojazni in nestrpnosti za vasjo proti Dolinarjevi hiši. Še nikogar ni srečal. Večkrat se je že hotel ustavit; pri kaki hiši in povprašati, pa si ni upal, ker se je bolj bal zvedeti bridko resnico kot biti v negotovi slutaji. Pri Hudovernkovih je sijala svetla luč skozi okno iz sobe. Ta luč je stisnila Ferjanu srece. Z nemirnimi utripi srca

klečali ljudje in molili. Ferjan se je odtrgal od okna in planil v sobo. Tam je padel pred mrlškim odrom na kolena in skril glavo v bele prte. Čez nekaj časa ga je silno presunilo po telesu, začel se je tresti in nato je polglasno zaihtel. Pri tem prizoru so začeli ljudje po sobi na splošno jokati.

»O mati... moja mamica!«, je zastokal Ferjan, in stisnil glavo še globlje v mrtvaške prte. — Šele po daljšem času se je toliko pomiril, da je mogel moliti, in nato je molil vroče in iskreno za duše drage rajnice. Nenadoma ga je nekdo potrepjal po rami. Ko se je Ferjan ozrl navzgor, je stal nad njim Bregar, ki mu je namignil, naj gre z njim. Ferjan je odšel za gospodarjem v kuhinjo. Tam so bili otroci. Ančka in Tonček — gospod Stanko je prenočeval pri župniku v vasi — in posli in vsi skupaj so jokali. Posli niso ihteli nič manj kot otroci.

(Nadaljevanje)